

Valentina Colonna

Վալենտինա Կոլոննա

Valentina Colonna
Վալենտինա Կոլոննա

Valentina Colonna, Poems from Stanze di città e altri viaggi,
Aragno, 2019

Վալենտինա Կոլոննա, Բանաստեղծություններ՝ Քաղաքի
սենյակներ և այլ ճամփորդություններ ժողովածուից,
Արգանո, 2019

Translator Grigor Ghazaryan
Layout designer Aram Vardanyan
Chief designer Vilyam Karapetyan

Թարգմանությունը բնագրից՝ Գրիգոր Ղազարյանի
Գրքի ձևավորումը՝ Արամ Վարդանյանի
Գլխավոր դիզայներ՝ Վիլյամ Կարապետյան

Published within the framework of the 7th Yerevan International
Book Festival with the support of Versopolis.

Հրատարակվել է Գրքի երեանյան միջազգային յոթերորդ
փառատոնի շրջանակներում Վերսոպոլիսի աջակցությամբ:

ՀՏԴ 821.131.1-1 Կոլոննա
ԳՄԴ 84(4Իտ)-5
Կ 646

ISBN 978-9939-1-1932-8
© 2024

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Valentina Colonna è una poetessa, pianista e ricercatrice italiana. Nata a Torino, vive in Spagna, a Granada. Ha pubblicato tre libri di poesia, tra cui *La cadenza sospesa* (Aragno, 2015, prefazione di Davide Rondoni), uscito in Argentina per Buenos Aires Poetry nel 2020 (trad. Mario Chávez Carmona) e *Stanze di città e altri viaggi* (Aragno, 2019, prefazione di Aleš Šteger). A lei è stato dedicato il numero monografico di *Secolo Donna. Almanacco della poesia italiana 2021* (a cura di Bonifacio Vincenzi, Macabor) con 10 contributi sulla sua poesia. Tradotta in sedici paesi, le sue poesie sono apparse in prestigiose sedi nazionali e internazionali. Hanno parlato della sua poesia le maggiori testate italiane ed è stata ospite di diversi festival internazionali in 10 Paesi. Dottore di ricerca (Doctor Europaeus) in Digital Humanities (Linguistica) presso le Università di Genova e Torino, ha ideato e dirige presso il Laboratorio di Fonetica Sperimentale dell'Università di Torino il progetto *Voices of Italian Poets (VIP)*. È attualmente European Marie Skłodowska-Curie Postdoctoral Fellow presso l'Università di Granada e PI del progetto *Voices of Spanish Poets (VSP)*. Dopo il diploma in pianoforte, si è specializzata nel repertorio barocco presso la Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) di Barcellona, dove, in collaborazione con l'Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), ha conseguito un Master universitario in

Interpretazione della musica antica. Ha pubblicato 3 singoli con proprie composizioni per pianoforte e un album per pianoforte e poesia PianoPoetry. Resonances (NCM/Egea/Machiavelli). Come traduttrice ha curato la prima antologia italiana della poetessa Ángeles Mora, finanziata da Acción Cultural Española (AC/E). Ha collaborato inoltre ai programmi musicali di Radio Vaticana.

Վալենտինա Կոլոննան իտալուհի բանաստեղծ, դաշնակահարուհի և հետազոտող է, ծնվել է Թուրինում: Ներկայումս բնակվում է Իսպանիայի Գրանադա քաղաքում: Հեղինակել է պոեզիայի երեք ժողովածու, այդ թվում՝ «Առկախված կադանս» La cadenza sospesa (Aragno, 2015, Նախաբան՝ Դավիդե Ռոնդոնիի), լույս ընծայված Արգենտինայում Buenos Aires Poetry-ի կողմից 2020 թվականին (թարգմ. Մարիո Չավես Կարմոնա) և «Քաղաքային սենյակներ և այլ ճամփորդություններ» Stanze di città e altri viaggi (Aragno հրատ., 2019, Նախաբան՝ Ալեշ Շոտեգերի): Նրան էր նվիրված «Secolo Donna»-ի մենագրական համարը՝ «Իտալական պոեզիայի ավմանախ 2021» ժողովածուն (խմբ.՝ Բոնիֆաչո Վինչենցի, «Մակաբոր» հրատ.)՝ նրա պոեզիայի վերաբերյալ 10 հոդվածով հանդերձ: Տասնվեց երկրներում թարգմանված նրա բանաստեղծությունները հայտնվել են ազգային և միջազգային հեղինակավոր հանգրվաններում: Նրա պոեզիայի մասին հրապարակումներ են արվել իտալական ամենախոշոր թերթերում, նա հյուրընկալվել է տասը երկրներում՝ տարբեր միջազգային փառատոների շրջանակներում: Հանդիսանալով Ջենովայի և Թուրինի համալսարաններում «Doctor Europaeus» թվային հումանիտար գիտությունների (լեզվաբանություն) գծով հետազոտող, նա մտահղացել և ղեկավարել է «Իտալացի բանաստեղծների ձայներ» (Voices of Italian Poets (VIP)) նախագիծը Թուրինի համալսարանի Փորձարարական հնչյունաբանության լաբորատորիայում: Նա ներկայումս եվրոպացի Մարի Սկլոդովսկա-Կյուրիի հետդոկտորանտ է Գրանադայի համալսարանում

և «Իսպանացի բանաստեղծների ձայներ» (Voices of Spanish Poets (VSP)) նախագծի գլխավոր հետազոտող: Ստանալով նաև դաշնակահարի որակավորում Բարսելոնայի Escola Superior de Música de Catalunya-ում (ESMUC)՝ նա իր մասնագիտական երգացանկում ներառել է բարոկ երաժշտություն, ապա համագործակցելով Բարսելոնայի ինքնավար համալսարանի (UAB) հետ, ստացել մագիստրոսի կոչում շնագույն երաժշտության մեկնաբանման ոլորտում: Նա թողարկել է 3 սինգլ՝ իր դաշնամուրային ստեղծագործություններով և «PianoPoetry. Resonances» (NCM/Egea/Machiavelli) խորագրով դաշնամուրային ստեղծագործությունների և պոեզիայի ալբոմ: Որպես թարգմանչուհի՝ խմբագրել է բանաստեղծ Անգելես Մորայի՝ «Acción Cultural Española»-ի ֆինանսավորմամբ լույս ընծայված առաջին իտալերեն անթոլոգիան: Համագործակցությամբ իր ներդրումն է ունեցել նաև Վատիկանի ռադիոյի երաժշտական հաղորդումների շրջանակներում:

Valentina Colonna is an Italian poet, pianist and researcher. Born in Turin, she lives in Spain, in Granada. She has published three books of poetry, including *La cadenza sospesa* (Aragno, 2015, preface by Davide Rondoni), published in Argentina by Buenos Aires Poetry in 2020 (translated by Mario Chávez Carmona) and *Stanze di città e altri viaggi* (Aragno, 2019, preface by Aleš Šteger). The monographic issue of *Secolo Donna Almanac of Italian Poetry 2021* was dedicated to her (edited by Bonifacio Vincenzi, Macabor) with 10 contributions on her poetry. Translated in sixteen countries, her poems have appeared in prestigious national and international venues. The major Italian press have spoken about her poetry, and she has been a guest at various international festivals in 10 countries. She is a PhD (Doctor Europaeus) in Digital Humanities (Linguistics) from the Universities of Genoa and Turin and she conceived and directs the *Voices of Italian Poets* (VIP) project at the University of Turin's Experimental Phonetics Laboratory.

He is currently European Marie Skłodowska-Curie Postdoctoral Fellow at the University of Granada and PI of the project *Voices of Spanish Poets (VSP)*. After her master in piano, she specialised in the baroque repertoire at the Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) in Barcelona, where, in collaboration with the Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), she obtained a university master's degree in Early Music Interpretation. She has released 3 singles with his own piano compositions and an album for piano and poetry, *PianoPoetry. Resonances* (NCM/Egea/Machiavelli). As a translator, she edited the first Italian anthology of the poet Ángeles Mora, funded by Acción Cultural Española (AC/E). She has also collaborated on the music programmes of Radio Vaticana.

* * *

La felicità cammina per strada
con una bici scrostata e un vestito
azzurro. Si solleva passando
davanti al bar, ai signori in velocità
nella frenata alla svolta della piazza.

Lei se ne va correndo col sobbalzo
degli sguardi che si alzano. Va con l'aria
tra le coste. Il manubrio senza sosta
da solo in tondo nel paese. Si ciba dei muri
bianchi, della luce nei soffitti a cielo aperto
con gli odori, che diffondono di pranzo.

Signore mio, Signore, ogni respiro ancora
mi è solo tutta vita in avanzo.

* * *

Երջանկությունն անցնում է փողոցով՝
հնամաշ հեծանվով ու զգեստով
երկնագույն: Սրճարանի դիմացով սուրալիս
ձգվում-բարևում է պարոններին,
թեթև արգելակում հրապարակում թեքվելիս:

Ցատկոտելով փախչում է
բարձրացող հայացքներից, քամու հոսքի հետ
ափից ափ անցնում: Անընդհատ դեկին՝
միայնակ շրջում է երկրով մեկ: Սնվում է պատերով
սպիտակ, բաց առաստաղների լույսով,
ճաշի ժամին տարածվող բոյրերով:

Տեր իմ, Տեր, ամեն շնչի հետ ինձ դեռ
ողջ մի կյանք է մնացել:

Happiness
crosses the street
on a rusty bicycle in a light blue dress.
She waves
to the gentlemen as she passes in front of the bar,
speedily taking a turn off the square.

She starts away,
when their looks rise up.
Fabric flows with the air between spokes.
Handlebars turn, alone, without stopping, at a pace through the
village.
Her wheels' white walls feed on the roofless skylight
and nice smells announce the spread of lunch.
Lord, my Lord,
every breath
is just all of my life left behind.

Costeggiamo fluide le campagne, le esplosioni
di fiori gialli infiniti tra gli ulivi. Poi il mare,
la pineta di luce – affondare in tutto. Non ho
appartenenza. L'allegria sofferenza di abitare ovunque.

Սահուն անցնում ենք գյուղեգյուղ՝ ձիթենիների,
անվերջ դեղին ծաղիկների ճայթյունների միջով: չետո
ծովը, սոճու լուսեղեն անտառը – ընկղմվել ամենում:
Ես չունեմ պատկանելություն: Երջանիկ տառապանք՝
ամենուր ապրելու:

We sail along the countryside, the explosions
of endless yellow flowers among the olive trees. Then the sea,
the pine forest of light – sink into everything. I do not
belong here. The joyful suffering of living anywhere.

* * *

Sto partendo. Non resto che io
alla solita entrata nuova.

Ho posato la mia valigia
davanti a una porta, ieri,
primo piano,
all'ora del sole sui tavoli,
quando la Mole ride.

La ginestra perde per strada
e le rose emanano
l'ultima aria in abito scuro.

Al saluto di mani il mio sorriso apre
e muore. È nei capelli
che passa il feretro dei ricordi.

Oggi sospeso il tempo ferma.
Domani partirò.

Di te non mi resta che tutto.

* * *

Հեռանում եմ. Լոկ ես եմ մնում
Հերթական նոր մուտքի մոտ:

Դրեցի ճամպուրուկս
Մի դռան դիմաց
Երկրորդ հարկում, անցած օրվա
Այն ժամին, երբ արևն ընկնում է սեղաններին,
Երբ Մոլեն^[1] է ծիծաղում.
Դեղնածաղիկը կորչում է ճամփին,

վարդերն էլ սևազեստ փչում են
իրենց վերջին մեղեդին:

Ողջունող ձեռքերին բացվում է ժպիտս,
Ապա հանգչում: Մազերի միջով է
Ահա անցնում հուշերի տապանը:

Այսօր կանգառն է առկախ ժամանակի:
Վաղը մեկնելու եմ:

Քեզնից ինձ մնում է միմիայն ամենը:

* * *

I am leaving. I shall not stay
at the same new front door.
Yesterday, I set down my suitcase
in front of the door,
first floor.
It was the time of sun on the tables,
when the Mole laughs.
A broom fades out in the streets
and roses give off
their last breath in their dark attire.
When a hand waves at me, my smile opens wide
and dies. The coffin of your memories
walks in the hair.
Suspended time stops today.
I'll leave tomorrow.
I have nothing of you but everything.

* * *

Inizia senza te questo secondo inverno.
svuota le strade di passanti e i banchi
le parole dei vili come noi
che non parliamo mai.
Narriamo di figure in controluce
quando crediamo amare illusioni.

Gli spazi restringono il giorno
in questo volto che ha le ansie
di loro e premono i capelli sul cuscino.
Legano le gambe al letto
dove negando ti aspetto prima di
sparire. Ogni notte è morire.

Solo questo ho saputo fare.
– Sai, qui l'inverno è infinito.

* * *

Սկսվում է առանց քեզ այս երկրորդ ձմեռը:
դատարկում է փողոցներն անցորդներից և
նստարանները
բառերից՝ մեզ նման վախկոտների,
որ չեն խոսում երբեք:
Լույսին հակընդդեմ ֆիգուրներ ենք կերտում
երբ կարծում ենք, թե պատրանքներ ենք սիրում:

Տարածությունները սեղմում են օրը
դեմքի մեջ այս, որն անհանգիստ է
նրանց համար, և բարձին են դաջվում մազերը:
Կապում են ոտքերն անկողնուն,
որտեղ մերժելով սպասում եմ քեզ՝ նախքան
անհետանալը: Ամեն գիշեր մահանալ է:

Ինձ մոտ միայն սա է ստացվել:
– Գիտես՝ ձմեռն այստեղ ավարտվել է:

* * *

This second winter begins without you.
It empties the streets of pedestrians and stands,
of words of cowards like us
which will never be spoken.
We are talking about backlit figures
when we believe we love illusions.
Spaces restrict the day
within this face so anxious
about them and press hair to a pillow.
They tie my legs to the bed
where denying I wait for you
before disappearing. I die every night.
I could only do this.
-You know, winter is endless here.

I viali di Torino
i primi di febbraio quando
il sole è caldo eppure
le piante piangono.
Qui in piazza Sabotino
il quindici arancio ha
la polvere dei tempi operai,
della vecchia Lancia che sai
è una vita abbandonata
– coi vetri rosa-azzurri rotti
che mi fermavo a consolare.

Si torna nel borgo dove
l'infanzia ricorda su per le scale
la casa gialla di fumo, la bobina
registrare le fughe per la porta
verso camera da letto a saltare
sulle doghe davanti allo specchio
di quel mobile pieno
di naftalina.

Passare ogni lunedì è fermare
la mente sui fili e a ogni rumore
sentire chini i tuoi occhi
piegarsi per terra.
Questo tram riceve da anni
i quartieri dei nostri passaggi.
Nel viaggio sui condotti bagnati
a ogni fermata incaglia
e pure nella neve prosegue:
è questo sferragliare
che da sempre ci tiene, sfiniti
insieme.

Թուրինի պողոտաները
փետրվարի սկզբին, երբ
արևը տաք է, բայց
բույսերն էլի լաց են լինում.

Այստեղ՝ Սաբոտինո հրապարակում
Նարնջագույն տասնհինգ համարի վրա
աշխատավորների ժամանակվա փոշին է,
հին Լանչայի^[2], որ գիտես՝
մի լքված կյանք է –
վարդագույն-կապույտ կոտրված ապակիներ,
որոնց մոտ կանգ էի առնում մխիթարելու:

Վերադառնում ենք գյուղ, որտեղ
մանկությունը հուշ է՝ վեր տանող աստիճաններով,
ծխից դեղնած տնով, կծիկով, որ
դռնից փախուստն է արձանագրում
դեպի Ննջարան՝ որ հետո ցատկի
հայելու առջև՝ անկողնու փայտերին՝
այն կահույքի, որ լի է
Նաֆթալինով:

Ամեն երկուշաբթին անցկացնելիս
միտքը սևեռել լարերի վրա և ամեն աղմուկից
զգալ, որ հայացքդ խոնարհվում է
գետնին:
Այս տրամվայը տարիներ շարունակ ագուցում է
մեր անցուդարձի թաղամասերը:
Թաց գծերի վրայով անցնելով
ամեն կանգառում կանգնում է,
բայց ձյան միջով անգամ շարունակում:
Երկաթի շխշխկոցն է այս
որ միշտ մեզ պահել է – ուժասպար՝
միասին:

[2] Թուրինի քաղաքային տրանսպորտի հին ավտոմեքենաներ:

Turin's avenues
beginning of February when
the sun is warm, and yet,
plants cry.
Here in Sabotino square
the number fifteen orange tram is covered
by the dust of workers' time,
of the old Lancia plant you know
it is a forsaken life
- with broken pink-blue glasses
that I stopped to console.

We return to the village, where
up the stairs, childhood reminds us
of the yellow smoke in the house, the tape
records sneaking through the door
to a bedroom to jump on a bed
on bed frames in front of the mirror
in that wardrobe full of
mothballs.

I spend every Monday suspending
my mind on tram cables and with every noise
I feel that your eyes
are looking down at the ground.
For years this tram has been connecting
the neighborhoods of our passages.
It got stuck at each stop
along the way on wet tracks
and yet it endures despite snow:
its clanking
has always held us, exhaustedly
together.

* * *

Io non sono per gli altri che altro.
Sono ciò che non sanno,
che tace il senno.

Io non sono che nulla
nell'inattuale molto
che la mente scansa.

Per gli altri sono l'altro
che altrimenti vaga
oltre la trascuratezza
che ci separa.

Apparenti d'essere
mutati in nulla.

* * *

Այլոց համար ես սոսկ այլ եմ:
Ես այն եմ, ինչ նրանք չգիտեն,
որի մասին իմաստությունը լռում է:

Ես ոչ այլ ինչ եմ, քան ոչինչ՝
անկարևոր բազմության մեջ,
որից միտքը խուսանավում է:

Այլոց համար ես այլ մեկն եմ,
որն ի հեճուկս դեգերում է
դուրս անտեսումից,
որ մեզ բաժանում է:

Կարծես թե կայինք,
դարձել ենք ոչինչ:

* * *

To the others I am nothing but someone else.
I am what they don't know,
where reasons fall silent.

I am nothing but nothing
very much outdated
avoided by mind.

To the others, I am the other
who otherwise wanders
beyond neglect
that separates us.

You seem to exist, you turn
into nothing.

* * *

Mentre la nave dei morti passa
il Mediterraneo e lo affonda
io svanisco poco a poco.

Svanisco lenta sottovoce.

Muore dignitosa l'erba e mi ribalto
nello stelo a fianco. Il ranuncolo giallo
la viola rossa spaiata, il fiore
di campo quando la primavera è in guerra.

Sono la schiuma sospesa nei fiori
viola che salgono e non so nominare
perché in questa mancanza
ogni stare è assenza.
La più vivace assenza di te che mi tieni
al vento piegata.

* * *

Մինչ անցնում է մեռյալների նավը
Միջերկրականով և խորտակում,
Ես էլ հանգչում եմ հետզհետե:

Հանգչում եմ դանդաղ, կիսաձայն:

Խոտը մեռնում է արժանապատվորեն,
իսկ ես խոնարհվում եմ դեպի
հարակից ցողունը: Դեղին հրանուկը,
կարմիր մանուշակը մենավոր, ծաղիկը
դաշտի, երբ մարտնչում է գարունը:

Ես փրփուրն եմ կախված ծաղիկների մեջ՝
մանուշակագույն, որոնք բարձրանում են՝ ինձ համար

անանուն,
քանի որ կարոտի մեջ այս
յուրաքանչյուր պահ բացակայություն է:
Քո ամենաաշխույժ բացակայությունը, որ
ինձ քամուց խոնարհված է պահում:

* * *

While the ship of the dead passes
the Mediterranean sea and sinks in it
I am vanishing silently.

I vanish slowly under my breath.

Grass is dying with dignity and I tip over
on the next stem. A yellow buttercup,
a single red violet, a wild-flower
when spring is at war.

I am a foam suspended among flowers
a growing violet, which I cannot name
as in this deficiency
every stay is absence.
The most lively absence of you holding me
in strong wind.

* * *

La nuvola che passeggia il marciapiede
solitaria dissolvendo i muri
ha la ferma densità
dei miei amori improvvisi – come
il motivo di ieri – nessuna memoria,
solo scivoli amari di squallida noia.

* * *

Ամպը, որ զբոսնում է մայթով՝
միայնակ տարրալուծելով պատերը,
ունի ամուր խտությունը
իմ պատահական սերերի – ինչպես
երեկվա պատճառը – հուշ չկա,
միայն խղճուկ ձանձրույթի դառը գայթումներ:

* * *

The cloud that walks the sidewalk
softening walls solitarily
has the same density
as my sudden loves - like
yesterday's motive - no memory,
only bitter lapses of pitiful boredom.

* * *

Il cammino dei fiori se ne va
silenzioso per le campagne arse
dove sei tra gli ulivi e il sole
introvabile quando ti seguo.
Sorridi con la bocca più bella
e il risveglio su questo destino
è la mancanza più acuta che torna.
Ora ti immagino e le parole dileguano
nella terra non tua, mai mia
che eppure siamo ogni giorno di più.

Il cammino dei fiori cosparge
questo bordo strada fuori stagione
e ripete ai confini gli umori
fluidi dei nostri silenzi.

Ti vedo – dicono. Ci sei. Sempre.
Tra l'ulivo e il mirto di casa mia.

* * *

Ծաղկազարդ կածանը ձգվում է հեռուն,
լռակյաց անցնում խանձված գյուղերով,
որտեղ ձիթենու և արևի միջև դու ես
թաքնված, երբ քեզ հետևում եմ:

Ժպտում ես ամենաչքնաղ շուրթերով
և արթնացումն այս ճակատագրի մեջ
ամենասուր կարոտն է, որ վերադառնում է:

Այժմ պատկերդ է իմ մտքում, և բառերը
անհետանում են այն երկրում, որ ոչ քոնն է, ոչ իմը
և որին, սակայն, մենք ամեն օրվա հետ
ավելի ու ավելի ենք վերածվում:

Կաճանը ծաղիկներով ցողում է այս
ճամփեզրը՝ եղանակ մոռացած,
և ուրվագծերում կրկնում
տրամադրությունները
հարահոս մեր լռությունների:

Տեսնում եմ քեզ՝ ասում են: Դու կաս: Մշտապես:
Իմ տան ձիթենու և մրտենու միջև:

* * *

The path of flowers is fading
silently across burnt-out fields
where you are between olive trees and the sun
untraceable when I follow you.

You smile with the most beautiful mouth
and when I wake up to this destiny
the most hurting absence returns.

Now I imagine you and words vanish
in the land not yours, never mine
that yet we are more every day.

The path of flowers sprinkles
this roadside after season
and repeats border moods
fluids of our silence.

I see you - they say. You are there. Always.
Between the olive tree and the myrtle of my house.

In questi anni sono nata più volte.

Almeno tre sagome hanno posto
l'una sull'altra a sommare i colori
che più non sono primari ma sfumano.

La prima la raccontano gli altri:
sbattevo la testa alle sbarre del letto.
Chi passava negli anni usciva dal vetro
a mischiare alle nuvole.

La seconda piangevo
senza ormai la forza bambina.
Anche allora ascoltavo Debussy
e il mio tetto aveva gli spigoli
nuovi della ragione.

Ho festeggiato di recente la mia terza nata.
L'ho registrata tardi all'anagrafe
e ho scoperto che nascere
può dire solo trovare.

Lascio pensare che sia importante
solo il totale ma, se si vuol proprio
contare, non si cada in errore:
la somma sottrae.
Non amo il chiasso
né il vuoto cerimonioso.

Chissà di preciso le volte
che ancora andrò a cogliere
foglie per terra,
ma è certo: le mie, le ho legate bene.

Այս տարիներին շատ անգամ եմ ծնվել:

Առնվազն երեք ուրվագիծ
համադրել են – խտացում գույների,
որոնք այլևս առաջնային չեն, այլ խամրում են:

Առաջինի մասին այլոք են պատմում.
գլուխս հարվածում էի մահճի ճաղերին:
Ով անցեր տարիներով, ապակուց կելներ
կխառնվեր ամպերին:

Երկրորդ եսս լալիս էր
արդեն առանց մանկան ավյունի:
Այդ ժամանակ էլ Դեբյուսի էի լսում,
և իմ տանիքը բանականության
Նոր եզրեր ուներ:

Վերջերս տոնեցի իմ երրորդ ծնունդը.
Այն ուշ գրանցեցի գրասենյակում
և բացահայտեցի, որ ծնվելը լոկ
նշանակում է գտնել:

Գուցե կարևոր է
միայն ընդհանուրը, բայց, եթե իսկապես ցանկանում եք
հաշվել, չսխալվեք հանկարծ.
գումարը քչացնում է.

ոչ ժխտրն եմ սիրում,
ոչ էլ դատարկությունը հանդիսավոր:
Ով հաստատ գիտի, թե քանի անգամ
ես դեռ կգնամ գետնից
տերև հավաքելու ...
բայց մի բան հստակ է. իմ տերևները ես պինդ եմ կապել:

* * *

In these years I was born many times.

At least three silhouettes have cast
their colors on each other
which are no longer primary and are fading.

The first me is told about to the others:
I banged my head against the bars of my bed.
Whoever passed by along the years came out of the glass
to mix with the clouds.

The second me did cry
without that strength of a child.
Even then, I listened to Debussy
and my roof had
new edges of reason.

I have recently celebrated my third birth.
I registered late at the registry office
and I found out that being born
can only mean finding.

I will stop thinking that only the sum of them
is important but, if you really want
to count, don't get it wrong:
the sum subtracts.

I don't like neither clatter
nor ceremonial emptiness.

Who knows exactly when
I will again go to collect
leaves from the ground,
but this is certain: my leaves, I tied them well.

* * *

A mio padre

Quando sento suonare e tu
non ci sei ma stai
in ogni spazio che ci trasciniamo
dietro da anni ogni volta è
sentire in anticipo il taglio
che entrambi sappiamo
irrevocabile un giorno.

Sei tu, compagno di nove mesi fa,
padre, che non posso evitare
col mio modo impacciato
di fare. In fondo sai
che i miei silenzi da sempre
arieggiano tra le foglie armoniche
per la nostra casa sollevata.

* * *

Հորս

Երբ լսում եմ երաժշտություն և դու
չկաս, բայց ներկա ես
ամեն տարածության մեջ, որ տանում ենք
մեր հետևից տարիներով, ամեն անգամ
նախազգացումն է այն կտրվելու,
որ, երկուսս էլ գիտենք՝
անդառնալի է մի օր:

Դու ես՝ ընկեր ինն ամիս առաջվա,
հայր, որից անկարող եմ թաքցնել
անփույթ վարմունքս.
Հոգու խորքում գիտես,
որ լռություններս միշտ
սավառնում են ներդաշնակ տերևների միջև
վեր հառնող մեր տան:

* * *

To my father

When I hear music and you
are not here but you are
in every space we have been stretching
through all these years that have passed
to feel in advance this cut
of which we both know
is irrevocable one day.

It is you, a companion of these nine months,
father, whom I cannot avoid
with my clumsy way of
acting. Deep down you know
that my silences have always been
floating among harmonic leaves
in our house in the air.

* * *

Non cessa mai il respiro il mare.
Pare immobile lontano ma legato
al fondo smuove continuo e cammina
per miglia frammentate in attimi.

Fermo rompe alla riva del cimitero,
dove le tombe cambiano,
in equilibrio precario, prima di
svanire.

Il suono non cessa mai il moto.
Vive di briciole il sonno.

* * *

Չի լռում երբեք հեքը ծովի:
Հեռվում անշարժ է թվում, բայց միակցված.
Խորքում շարունակ ընթանում ու անցնում է
ակնթարթների տրոհված մղոններ:

Ջարկված կանգնում է ափին շիրմատան,
ուր հողաթմբերն են փոխվում
հեղհեղուկ հավասարակշռությամբ՝
մինչև կմարեն:
Չի դադարում երբեք շարժը ձայնի:
Քունը ապրում է փշուրներով:

* * *

The sea never stops breathing.
It seems distantly still, but anchored
at its bottom, it continues to move and it walks
for thousands of miles fragmented in moments.

It stands still and breaks at the bank of a cemetery,
where graves change
in precarious balance, before
fading.

Its sound never stops its motion.
To sleep, it lives of crumbs.

